

Мелхіоръ. Той е съвсѣмъ полудѣлъ, отъ него нищо не може ся разумѣ.

Вилхелмъ. Сега ще видѣхъ (*пристъпи при Голоса, и го држпа, а той ся пжчи, кикери и вика: Графице, Графице*). Е, инди нема нищо отъ него, свършилъ е. —

Графъ-тъ Сега е още по жалостно, о Геновево, гдѣ да ти търсишъ гроб-тъ? О Боже, научи мя, какво да правѣхъ сега.

Вилхелмъ. Сега вече нищо не ни остава, но да направимъ тука предъ нейны-тъ портетъ (*образъ*) спомень.

Графъ-тъ. То добрѣ казвате. (*на стражари-тѣ*). завлечете тогова проклетника въ мѣмницѣ тж и нищо не му давайте да яде, нека пукне отъ гладъ (*Заведе го стража-та*). А вы, Вилхелме, идете, повикайте свещеникъ-тъ, да ся наговоримъ, а и вы Мелхіоре идете и наредете, да ѿ ся приготви задушіе. (*И двама-та отваждатъ а слугата влѣзва*).

Слугата. Милостивый господине, дойдохъ ни гости, родители-тъ на покойна Госпожа Графица, (*излѣзва а Графъ-тъ тржгва на посрещаніе, но Князь-тъ и Княгиня-та го посрещнахъ*).

ПОЗОРИЩЕ. IX.

Князь-тъ, Княгиня-та и Графъ-тъ.

(*Князь-тъ и княгиня-та посрещатъ графъ-тъ и го цѣлуватъ*).

Графъ-тъ. Добрѣ ми дошло, мои премили и прелюбезни родители. — Ахъ, да е далъ Богъ, да несте мя заварили живъ (*пущватъ-го*).